Draga Tišina,

dolgo sem mislila, da te ne maram. Zdela si se mi hladna, prazna in nekoliko osamljena. Ko si prišla, sem vedno iskala nekaj, kar bi te pregnalo, zato sem prižgala glasbo, odprla telefon, poklicala prijateljico ali pa začela govoriti samo zato, da mi ne bi bilo treba poslušati tebe. Danes vem, da sem se v resnici bala poslušati sebe.

Zdaj te poznam drugače. Zame nisi več praznina med dvema besedama. Si prostor, v katerem lahko končno odložim vse, kar nosim s seboj. Ko je svet preglasen in se mi zdi, da vsi nekaj želijo od mene, prideš ti. Ne potrkaš in ne vprašaš za dovoljenje. Samo usedeš se poleg mene in me pustiš pri miru. Čudno je, kako lahko nekdo, ki ničesar ne reče, pove toliko.

Najraje te srečam ponoči. Ko vsi zaspijo in mesto počasi izgubi svoj glas. Takrat skozi okno gledam luči oddaljenih stanovanj in si predstavljam življenja ljudi za njimi. Nekdo se morda smeji, nekdo joče, nekdo piše sporočilo, ki ga ne bo nikoli poslal. Jaz pa sedim v svoji sobi in imam občutek, da si samo moja. Takrat ti zaupam stvari, ki jih ne znam povedati nikomur.

Povem ti, koga pogrešam. Pokažem ti spomine, ki jih skrivam globoko v sebi. Priznam ti, česa me je strah. Včasih ti zaupam tudi svoje sanje, čeprav se bojim, da so prevelike zame. Ti pa me nikoli ne obsojaš. Samo molčiš. In prav zaradi tega, ti lahko povem vse.

Spominjaš me na otroštvo, ko sem ležala v travi in gledala v nebo. Takrat se mi je zdelo, da so zvezde dovolj blizu, da bi se jih dotaknila. Svet je bil preprost in prihodnost neskončna. Ko sem danes utrujena od odraslosti, me za trenutek odpelješ nazaj. Postaneš most med deklico, ki sem bila in že

nsko, ki postajam.

Včasih pa te ne potrebujem zato, ker sem žalostna. Potrebujem te tudi takrat, ko sem srečna. Kajti šele v tvoji bližini znam zares začutiti majhne stvari: zvok dežja na oknu, vonj jutra, toploto sonca na obrazu, utrip svojega srca. Naučila si me, da ni treba vsakega lepega trenutka posneti, fotografirati, objaviti ali razložiti. Nekateri trenutki so najlepši prav zato, ker ostanejo neizgovorjeni.

Zato, draga Tišina, danes vem, da sem se zaljubila vate. Ne zato, ker bi bil svet brez tebe preglasen, ampak zato, ker sem v tebi našla del sebe, ki ga drugje ne najdem. Ko sem s teboj, mi ni treba biti popolna, pogumna ali nasmejana. Lahko sem samo jaz s svojimi željami, spomini in vsemi neizrečenimi mislimi.

Čeprav vem, da ne boš vedno ostala, te bom iskala. V prazni sobi, v gozdu po dežju, v trenutku, preden zaspim in v tistem kratkem premoru med dvema stavkoma. Tam te bom vedno prepoznala. In ko bo svet znova postal preglasen, bom zaprla oči in ti zašepetala: »Ostani še malo. Zdaj te potrebujem.«

Z vso nežnostjo, ki je ne znam vedno izgovoriti.

Tvoja Pija